

500 Rbd. aarlig for den Tid, i hvilken den fornævnte Commission fremdeles bestaaer."

Til § 19.

11) I tredje Linie indskydes „endeligen“ foran „er bestemt“.

Ordføreren (Blechingberg): Ligesom det under Udvalgets Overveielser af denne Sag blev yttret, at det kunde være tvivlsomt, hvilken Tidsgrænse der burde sættes i § 1, saaledes fremkom der ogsaa ved Sagens anden Behandling Ditringer i samme Retning. Man har taget dette Punkt paany under Overveielse, og Udvalget har forenet sig om at indstille at forandre „1857“ til „1856“, da man haaber, at det Bærf, hvorom der er Spørgsmaal, ialtsald med ganske enkelte Undtagelser, kan være tilendebragt til den 1ste Januar 1856.

Da Ingen ellers ønskede at yttre sig, gif man over til Afstemningen, hvorved

Udvalgets Forslag til § 1:

I anden Linie forandres „1857“ til „1856“ blev antaget med 35 Stemmer imod 2.

Udvalgets Endringsforslag til § 5 tilligemed denne Paragraph fattedes derefter under Forhandling.

Ordføreren: Ved Sagens foregaaende Behandling blev det bemærket, at § 5, saaledes som den oprindeligt var affattet, gif videre, end Lovens Hensigt fordrede. Man har taget dette i Betragtning, idet man nu foreslaaer en Omredaction af § 5, der strengt knytter denne Paragraph til § 1.

Da ikke flere begjærede Ordet, freds man til Afstemning, hvorved

Udvalgets Forslag til § 5:

Paragraphen affattes saaledes: „Efter denne Lovs Kundgjørelse maa ingen Overenskomst om Tiendevederlag, der ifkun skal gjælde for en vis bestemt Tid, indgaaes for et Tidsrum, der gaaer ud over 1ste Januar 1856“ blev eenstemmigt antaget med 37 Stemmer.

Udvalgets Endringsforslag til § 6, tilligemed selve Paragraphen, blev dernæst sat under Forhandling.

Ordføreren: Naar § 6 med Hensyn til Korntiender, der eies af vedkommende Odeere, og den Behandlingsmaade, der forsaavidt skulde finde Sted, sluttede med, at Omkostningerne ved de omhandlede Kjendelser skulde udredes med deres fulde Beløb af Tiendeelerne, saa mødte denne Bestemmelse fra flere Sider i det høitærede Thing Erindringer, idet man fandt, at dette var ubilligt imod vedkommende Tiendeiere. Det blev ligeledes fra flere Sider udtalt, at man meente, at der ved dette Forhold var særlig Anledning til at paalægge Statskassen Udgifterne, idet det væsentligt var et Statsviemed, der foranledigede, at man indtog en Foranstaltning af den omhandlede Beskaffenhed under det større Bærf, som Loven gaaer ud paa at gennemføre, og idet der under den Forudsætning, som § 6 gaaer ud paa, ikke var nogen Strid imellem forskjellige Personers Interesser. Udvalget har, foranlediget ved disse Ditringer, taget denne Gjenstand under fornyet Overveielse, og man har jo navnlig maattet rette sin Opmærksomhed derpaa, at det i det Tilfælde, som § 6 omtaler, ikke er muligt for Vedkommende at undgaae Omkostningerne ved mindelig Forening, hvorved denne Klasse af Tilfælde stiller sig fra de øvrige Tilfælde, der indbefattes under Loven. Dert har man da ogsaa fundet tilstrækkelig Grund til at foreslaae den Forandring, der nu foreligger, nemlig, at forandre Ordet „Tiendeelerne“ til „Statskassen efter Foranstaltning af Indenrigsministeriet,“ hvilket vi derfor skulle anbefale.

Da Ingen videre ønskede at yttre sig, freds man til Afstemning, hvorved Udvalgets Forslag: I sidste Linie forandres „Tiendeelerne“ til „Statskassen efter Foranstaltning af Indenrigsministeriet,“ vedtoges med 32 Stemmer imod 3.

Derefter fattedes de til § 7 stillede Endringsforslag tilligemed selve Paragraphen under Forhandling.

Ordføreren: De Indstillinger, Udvalget har gjort ved § 7, knytter sig til de Ditringer, som jeg allerede tillod mig ved Sagens foregaaende Behandling. Naar vi saa-